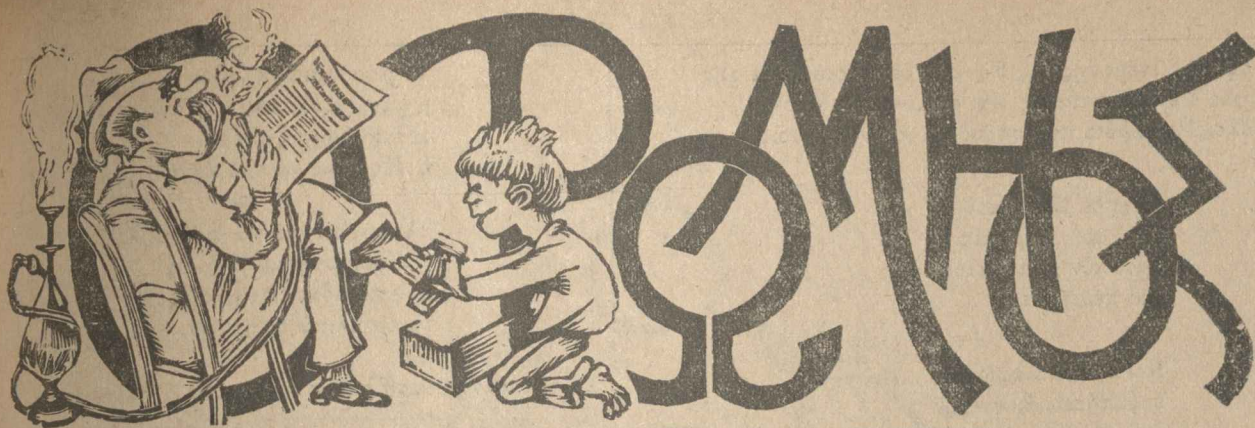

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κ τ ὡ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρεα—δ ἑ κ α φ ρ ᾶ γ κ α κ α ἴ σ τ ὀ χ ἑ ρ ι.

Εἰκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
ὅτῃν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κ'ὀκτὼ κ'ἐνιακόσια,
νέα δράστις Ρωμῶν μὲ τὴν γλῶσσα.

Εἰκοστὴ Νοεμβρίου κ'ἐννάτῃ,
δωρεὰ Παλατιοῦ στὸν Κορφιᾶτῃ.

Χίλια κ'ἐξηνταένα,
μοῦτρα κατεβασμένα.

Κρίσις πολιτικὴ λίαν σημερινή.

Μετὰ τὰ Σαμιακὰ
τὰ τοσοῦτον τραγικά,
μετὰ τὰς μεγάλας ρήσεις,
ἄρχισαν ἐδῶ κ'ἐκεῖ
νὰ φωνάζουν μερικοὶ
πῶς μᾶς περιμένει κρίσις.

καυχθέντος, καθὼς ξέρεις, τοῦ Προϋπολογισμοῦ,
καυχθέντος δὲ τοῦ πρώτου τῆς σακχαρώδους δασμοῦ,
καυχθέντων δὲ τῶν φόρων ἐπὶ κάθε φωτισμοῦ.

κουσάσης ταῦτα πάντα τῆς Βουλῆς τῶν λιμαδόρων,
ποῦ δὲν εἶναι στὰ καλά τῆς,
καὶ γλειφούσης κατὰ κόρον
τὰ μεγάλα δάκτυλά τῆς.

τοῦ λαοῦ τοῦ κυριάρχου διὰ τούτων γλυκανθέντος
καὶ συνάμα πικρανθέντος,
μονοῦ δ'ἐξεγερθέντος
καὶ διαμαρτυρηθέντος,
καὶ παράποτε τρανὴν
ἀνυψώσαντος φωνήν.

καυχθέντων ψήφισμάτων μὲ σπουδαίας ἀντιρρήσεις,
τοῦ δὲ ρέχτου Πατρινοῦ,
Γιαπωνέζου πρὶν κλεινοῦ,
καυχθέντων δεχθέντος μερικὰς τροποποιήσεις.

Τοῦ μεγάλου Κερκυραίου,
Κυβερνήτου μας μοιραίου,
ὁμιλοῦντος πρὸς ποικίλους
καὶ πολλοὺς χορτάτους φίλους:

να μὴ μᾶς φθάνουν ὄλα τᾶμετρα κακὰ τῆς δούλης,
νά σου τώρα κ'ὁ Σοφοῦλης,
ὁ Προϋπουργὸς τῆς Σάμου,
μᾶς φορτόνεται χρυσά μου.

Μετὰ τὰ Σαμιακὰ
τὰ τοσοῦτον τραγικά,

γεύματος εἰς τὸ Παλάτι
πρὸς τοὺς Ὑπουργοὺς δεθέντος,
κ'ἐπισήμως τοῦ Κορφιᾶτῃ
μὲ τοὺς ἄλλους προσκληθέντος.

Εἰς αὐτὸ μὴ παραστάντος μὲ τοὺς ἄλλους δατυμόνας
τοῦ φιλτάτου τῆς Κορώνας,
κ'αὐθωρεὶ διαδοθέντος
καὶ τὰ μάλα θρυληθέντος
πανταχοῦ τῶν Ἀθηνῶν
πῶς ὁ Κόντες ἀσθενῶν
εἶχε πέσει στὸ κρεβάτι,
καὶ δὲν πῆγε στὸ Παλάτι.

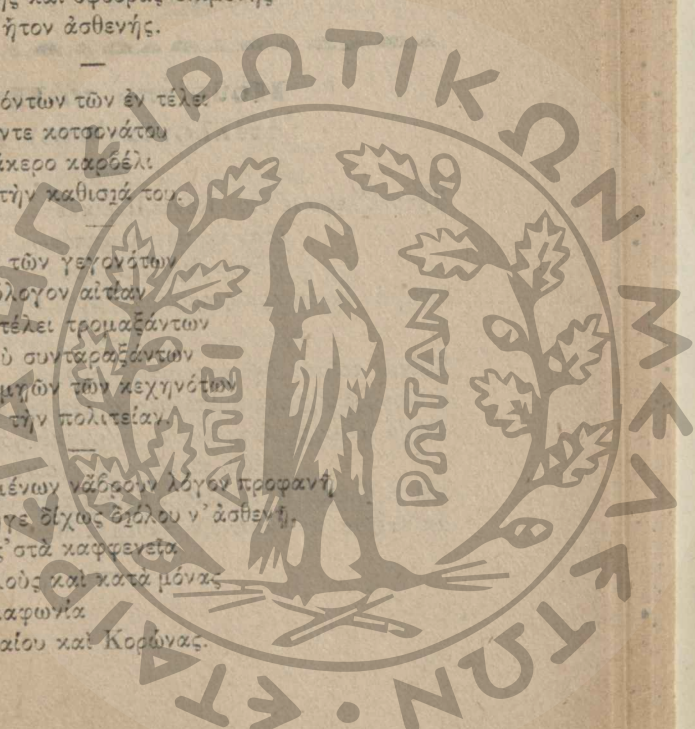
Ἐπειτα δεδαιωθέντος ἀπὸ πρόσωπα φηλὰ
πῶς ὁ Πρόεδρος ὁ Κόντες ἦταν πολὺ καλά,
πῶς τὸν εἶδαν τόσα μάτια ραδιόνον, αἰεθαλή,
κ'ἔφαγε σὲ κάποιον σπῆτι κ'εἶχε κ'ὄρεξι πολλή.

Αὐτοπτῶν μαρτύρων κ'ἄλλων
τῆς Ἀθήνας παπαγάλων
δεδαιούντων μετὰ τόσης καὶ σφοδρᾶς ἐπιμονῆς
πῶς δὲν ἦτον ἀσθενής.

Καὶ λεγόντων τῶν ἐν τέλει
περὶ Κόντε κοτσονάτου
πῶς ὁ λάκερο καρδέλι
ἔφαγε στὴν καθισιά του.

Τουτωνὶ τῶν γεγονότων
δίχως εὐλογον αἰτίαν
τοὺς ἐν τέλει τρομαζάντων
καὶ πολὺ συνταραζάντων
τῶν Ρωμῶν τῶν κεχηγνόντων
ταυτηνὴ τὴν πολιτείαν.

Καὶ πολλῶν μὴ δυναμένων νὰ δρῶν λόγον προφανή,
πῶς ὁ Κόντες δὲν ἐπῆγε δίχως δόλου ν'ἀσθενῇ,
ὁ καθεὶς στὰ καφεγεῖα
μὲ πολλοὺς καὶ κατὰ μόναν
ἔλεγε: διαφωνία
Κερκυραίου καὶ Κορώνας.

Πλήν θφίας γενομένης, τῆς Βουλῆς δὲ προσκληθείσης,
προφανῶς δ' ἐν ἀπαρτίᾳ μὴ καὶ πάλιν εὐρεθείσης,
εἶπαν ἔλοι, Περικλέτο, πῶς σπουδαία τρέχει κρίσις.

Ἦτο δὲ Σάββατον...
γεῖά σου, Κορφιάτη,
ἄρον τὸν κράδβατον
καὶ περιπάτει.

Κρίσις καὶ διαφωνία,
συζητήσεις, ἀγωνία,
καὶ παροξυσμὸς πολὺς.

Γέλα, Περικλῆ κεφάλα,
κί' ὅπως νὰ γενῇ μετ' ἄλλα
καὶ διάλυσις Βουλῆς.

Ἄκουσε τῶν καφφενέδων κάθε τακτικὸν θαμῶνα...
κ' αὐτὸν θὰ γενῇ,
σίγουρα διαφωνεῖ
Κερκυραῖος καὶ Κορῶνα.

Τὶ κακὸ καὶ τοῦτο πάλι!
παρ' ἐλπίδα κρίσις κί' ἄλλη.
Διεφώνησαν βεβαίως Κέρκυρα καὶ Κορωνάτος...
θ' ἄχουμε καινούρια κρίσι,
καὶ σὰν πρὶν θ' ἀποχωρήσῃ
ὁ Πρωθυπουργὸς καὶ τώρα καὶ θὰ γένῃ Κιγκινάτος.

Ἔνας Χάμλετ ἀπὸ πάνω τοῦ φωνάζει μετ' ἑορῶνα:
πάλι, Σύμβουλε Φακίρη,
πῆγαινε σὲ μοναστήρι,
κί' ἄφησε τῆς Ἐξουσίας τὸν παχύτατον λειμῶνα.

Ὅμως τέτοια κί' ἡ Βουλὴ
στὸν Πρωθυπουργὸν μιλεῖ:
ἐξαπλωμένος σὲ κελλί
ψάλλε τὸ γνωστὸ, Κορφιάτη,
τῆς Μαμζὲλ Νιτοῦς κορμάτι.

Τὶ καλὰ νὰ ζῇ κανεῖς
διαρκῶς ἐντὸς Μονῆς
τρωγοπίνων ἀδρανῆς.

Ποῦρ' ἀπὸ τὸ Παλάτι στελλόνται: στὸν Κορφιάτη.

Τέτοια λέγανε στὸν Κόντε, Περικλέτο μου φωρίτη,
ὅταν ἐκ τῶν Ἀνακτόρων
μ' ἔναν ἀγγελιαφόρον
πῆγαν δρὸ μικραῖς κασίταις: τοῦ Πρωθυπουργοῦ τὸ σπῆτι.

Τεῖναι τοῦτο;... δρὸ κασίταις, μποναμᾶς τοῦ Βασιλῆα...
ὁ Κορφιάτης τῆς κυττοῦσε καὶ δὲν ἔδραζε μιλιὰ.
Τάχα μέσα τί νὰ κρύβουν;... ἡ συγκίνησις τὸν πνίγει,
κί' ἐπὶ τέλους τῆς ἀνοίγει,
καὶ τί βλέπει, Περικλέτο;... ποῦρα τῆς Ἀθάνας πρώτης
ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ καπνίζει καθεμιά Μεγαλειότης.

Τὶ μυστήριον κί' αὐτό!...
μήπως εἶναι τάχα πλάνη;
τέτοιο δῶρο ζηλευτὸ
ἢ Κορῶνα νὰ τοῦ κἀνῃ;

Ἀκούς ποῦρα νὰ τοῦ στείλῃ;
τότ' ἐσκίρτησαν οἱ φίλοι
κί' ἐσκουζαν: πῆ, πῆ, ποῦρα,
τὰ βασιλικά τὰ ποῦρα.

Νὰ τοῦ κἀνῃ παρ' ἐλπίδα τέτοιο δῶρ' ὁ Κορωνάτος;
τί συγκίνησις κί' ἐκείνη!...
ὁ Κορφιάτης ἕνα πίνει
κί' ἄρωμάτισε τὴν σφαῖραν ὁ καπνὸς ὁ μυρωδάτος.

Ὁ Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους δὲν τὰ βλέπει τώρα πῶς
ἐκαθάρισαν τὸν νοῦ τοῦ τὰ βασιλικά τὰ ποῦρα,
κί' ἡ φρικτὴ διαφωνία, ποῦ τοσοῦτον ἐθρυλήθη,
σὲ καπνοὺς ἀρωματώδεις ἄψε σβύσε διελύθη,
κί' ἔλοι: βλέπουν θαυμασίως
ἀρωμάτων ὀπτασίας.

Ἦτανε καπνὸς κί' ἐκείνη,
κί' ὁ Πρωθυπουργὸς θὰ μείνῃ
στὸ Κουβέρνο σὰν καὶ πρῶτα γιὰ τὰ ποῦρα νὰ μιλῇ,
κί' οὔτε τώρα δὲν θὰ πάῃ σὲ μοναστήριου κελλί.

Τὸν ἀντήμειψαν γενναίως μετ' αὐτὴν ἀμοιδήν,
κί' ἂν δὲν πῆγε, πατριώτη,
στὸ μεγάλο φαγοπότη,
τὴν ἐπαύριον ἀμέσως μετὰ τὴν Παρασκευὴν.
ἔλαβε τῆς δρὸ κασίταις, κί' ἔκανε Λαμπρὴ καὶ Πάσα
κί' ὅσοι κρίσεις καρτεροῦσαν μένον μετ' ὁ στόμα χάσι.

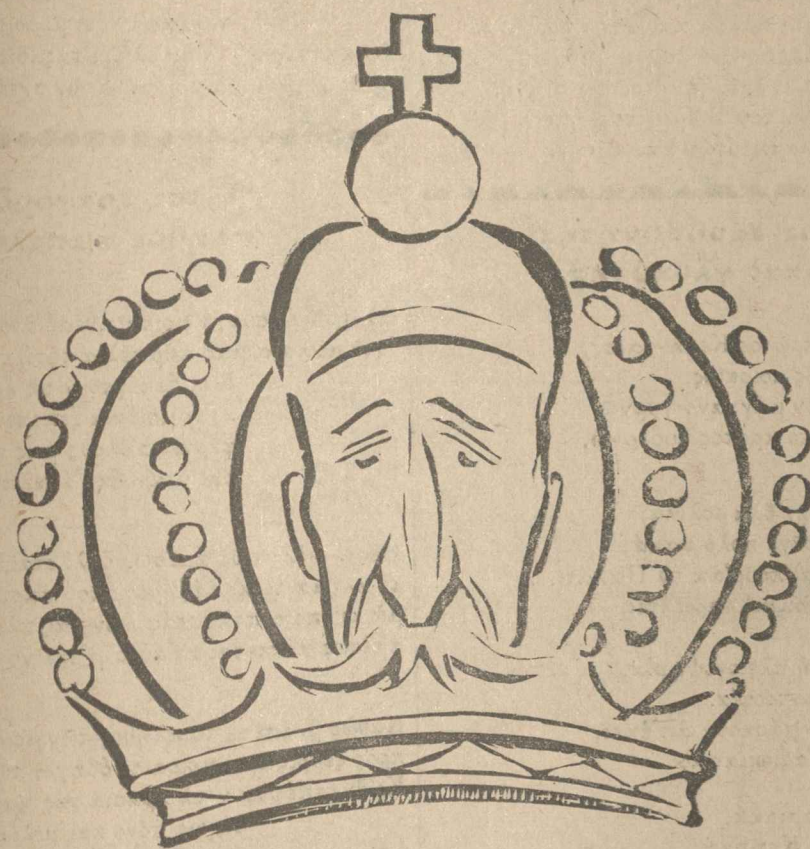
Κί' ἔκραξε τότε κάποιος, δρὸ Περικλῆ μουρμούρη;
τρέξετε σεῖς οἱ φίλοι τοῦ κόμματος οἱ ποῦροι
νὰ πάρει ἕνα ποῦρο τοῦ Κόντε μυρωδάτο,
νὰ πᾶν ἢ πίκραις κάτω.

Τρέξετε ποῦροι φίλοι
μετ' ἑλισσόμενο μάτι,
καὶ πέστε στὸν Κορφιάτη
πῶς χρεωστεῖ κί' ὀφείλει
νὰ δώσῃ καὶ σὲ σὰς κανέν' ἀπὸ τὰ ποῦρα
νὰ πάψῃ μερικὼν ἀδριάνκη φαγοῦρα.

Ἄς τρέξουν: τοῦ Κουβέρνου τὸν πάγκαλον νυμφῶνα
ν' ἀνοίξῃ τὸ κουτί,
νὰ νοιώσουνε κί' αὐτοὶ
σὰν τί καπνὸς φουμάρει: κί' ἡ μάγισσα Κορῶνα.

Τοῦ καπνοῦ τὴν μυρωδία
τὴν μυρίστηκαν ὀλίγα
τοῦ Πρωθυπουργοῦ παιδιὰ
κί' ἔτρεξαν ποῦ λές, κολλήγα,
κί' ἐσκουζε μετ' ἑλπίδα στὸν Κορφιάτη τὸ καθένα
δῶσε ποῦρο καὶ σ' ἐμένα.

Πλήν ἐκεῖνος ἔλος νᾶζει
πρὸς τοὺς φίλους τοῦ φωνάζει:
δὲν σὰς δίνω, δὲν σὰς δίνω,
μοναχὸς μου θὰ τὰ πίνω.

Ρήγας τᾶστελε τρανὸς,
ποῦ τοσοῦτον μετ' ἑλπίδα
μέσ' αὐτοὺς πρώτους Μεγιστάνας.

Γιὰ τὸ στόμα καθενὸς
δὲν ἐφτεμάστηκαν γιὰ μὰ
τέτοια ποῦρα τῆς Ἀθάνας.

Δὲν σὰς δίνω, δὲν σὰς δίνω,
μοναχὸς μου θὰ τὰ πίνω,
ἐπιτρέπω πρὸς τοὺς φίλους, ποῦ με περιτριγυρίζουν,
μοναχὰ νὰ τὰ μυρίζουν.

Ὁ μεγάλος πουργοπότης τέτοια κί' ἄλλα κελαῖδει,
ὅταν βλέπῃ, Περικλέτο,
τὸν Πρωθυπουργὸ τῆς Σάμου, τὸν Σοφούλη δηλαδή,
μ' ἕνα παλητογαρέτο.

Τὸν ἐκύτταξε καλὰ
κί' ἄρχισε νὰ τοῦ γελᾷ.

Ὁ συνάδελφε, τοῦ λέγει, τὸν συνάδελφον ιδέ...
τέτοια ποῦρα τῆς Ἀθάνας σοῦστελε κανεῖς;... ἀμμ' δέ;
Τέτοια ποῦρα τῆς Ἀθάνας σοῦστελε κανεῖς μεγάλος,
ὁ Κορῶνης λόγου χάριν, ἢ κανεῖς φίλος ἄλλος;

Τότε, τζόγα μου, σιώπα,
λόγους μὴ μὰς λές ἄλλους
κί' ἔλα πίνε μετ' αὐτοὺς φίλους
κάθε ποῦρου μου τὴν γόπα.

Τοιαῦτα' στὸν συνάδελφον ἔλῃλει
τὸ πρῶτο τοῦ Κουβέρνου μας κεφάλι,
κί' ἐφώνησαν παράποτε στωμύλοι
τοῦ πουργοπότης κόμματος οἱ φίλοι:

Τὶ ποῦρα!... πῶς ἀνοίγει τὴν καρδιά
τῶν ποῦρων τῶν τρανῶν ἢ μυρωδία...
Μ' αὐτὴν ἐμοσχολήσῃ τὸ σπῆτι
κί' εὐφραίνει καὶ λιγώνει κάθε μύτη.

Ἡ δῶρεα τῶν ποῦρων ἡ γνωστὴ
σταμάτησε σχολίων καταρράκτη
κί' ἐπὶ γὰρ οἱ φίλοι κί' οἱ πιστοὶ
κί' ἐμᾶς εὐαν τῶν ποῦρων τοῦ τὴν σπῆτι.

Τὸν ἔδρασαν οἱ φέροντες τὰ πρῶτα
νὰ κἀνῃ περιπάτους ἄνω κάτω,
κί' ἐφύσα τὸν καπνὸν τὸν μυρωδάτο
σὲ πρόσωπ' ἀντιπάλων κεχηγνῶτα.

Ἐσκέπη ποικίλ' ὄρωμα ποῦρα
μετεωρὸν φανὲν πρὸς τὸν Ἀρκτοῦρον,
κί' ἡ Φῆμη μετ' ἀπὸ τὸν πτερά
τὴν δῶρεα ἐσάλπιξε τῶν ποῦρων.

Π. — Εἶδες ποτὲ τὸν Κούλιναν, δαμάνα ποῦ θαρύνει
τὸν ἄλλον περισσότερο καὶ τόχει μέγας θρόνος; ...
ἀτίμητος πραγματικῶς ἀδάμας, ποῦ λαμπρύνει
τοὺς θησαυροὺς τοῦ Στέμματος τῆς γράας Ἀλδιόνος.

Λένε πώς εἶναι, Φασουλῇ, μέγας σάν ἀχλάδα,
καὶ τέτοιος δὲν εὐρίσκεται κι' ἄλλου καὶ στήν Ἑλλάδα.
Ξέρεις πώς λέγεται κι' αὐτός, ὁποῦ μὲ ποῦρα φθάνει;
Φ.—Ναί, Θεοτόκης λέγεται, κι' ἔχει τὴν πρώτη στάνη.
Π.—Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ Κούλιναν τοῦ Στέμματος ἡμῶν,
ὁ τοὺς λοιποὺς ἀδάμαντας λαμπρύνων καὶ τιμῶν.

Ὁ μοιραῖος Κυβερνήτης ὅλος χάρις καὶ γλυκύτης.

Εγὼ μ' ἐκεῖνος ὁ κλεινός, ὁ πρῶτος Κερκυραῖος,
Πρωθυπουργὸς μοιραῖος,
ἐγὼ μοιραῖος τῆς Ἀρχῆς τὸν μάγκανο γυρνῶ
καὶ σάν νὰ λέμε κουτουροῦ τὸ κράτος κυβερνῶ.

Κι' ἂν ἔλθ' ἡ μοῖρα βολικὴ πᾶν ὅλα βολικά,
κι' ἂν ἔλθ' ἡ μοῖρ' ἀνάποδη πᾶνε πολὺ κακά,
καὶ τότε δὲν μᾶς ἔρχονται καὶ ποῦρ' ἀπ' τὸ Παλάτι...
ἂν ἔχῃς τύχη διὰβαίνει καὶ ροιζικὰ περπάτει.

Μοιραῖα κι' ἡ Κυβέρνησις κι' ἡ πλειονοψηφία,
κι' ἐγὼ κι' ἡ συντροφία.
Μοιραῖα καὶ τὰ κόμματα, ποῦ χάσκουν ἀπ' ἐκεῖ,
καὶ μελζονες κι' ἐλάσσονες κι' ἀξιωματικοί.

Μοιραῖα τὰ Σαμιακά,
μοιραῖα καὶ τὰ Κρητικά,
τέτοια κι' ἡ πολιτεία μας
κι' ὅλα τὰ γεγονότα μας,
κάθε διπλωματία μας,
κάθε χαρτί καὶ νότα μας.

Μοιραῖοι κι' οἱ τοῦ Γούναρη Προϋπολογισμοί
κι' οἱ φόροι κι' οἱ δασμοί,
καὶ κάθε νομοσχέδιο, ποῦ μπαίνει στὸ ζεμπίλι
καὶ τὸ κρεμοῦν' ψηλὰ' ψηλὰ νὰ μὴν τὸ φᾶν οἱ φύλλοι.

Μοιραῖα, μοιραῖα,
μοιραῖος ἐν γένει
τὸ κράτος ὥρατα
καὶ πρίμα πηγαίνει.

Μοιραῖον, μοιραῖον
τὸ σκάφος, ποῦ φαίνεται
παντοῦ διαρρέον
καὶ μόνον κυμαίνεται.

Μοιραῖα κι' ἡ πείνα
κι' ἡ κάθε λιγοῦρα...
μοιραῖα κι' ἐκεῖνα
τοῦ Θρόνου τὰ ποῦρα.

Ὡχ! τὸ ποῦρο πὼς μυρίζει
ὅταν Στέμμα τὸ χαρίζῃ.
Ὡχ! τὸ ποῦρο πὼς μ' ἄρῃσει,
ὅταν, τζόγαις μου, πεσκέσι
καὶ πολλῆς εὐνείας δῶρον
ἔρχετ' ἐκ τῶν Ἀνακτόρων.

Φασ.—Βλέπετε τὸ ποῦρο τοῦτο, τὸ λεπτὸ, τὸ ντυλικάτο,
ποῦ καπνίζει μυρωδάτο;
Ὁ καπνὸς του συμβολίζει τὰς ιδέας τῆς φυλῆς,
ἢ δὲ στάκτη τὸ μοιραῖον τῶν σχεδίων τῆς Βουλῆς.

Ἔτσι τραγουδεῖ μὲ πόνον πλῆθος ἀμπελοκτημόνων.

Ὁ Πρωθυπουργὲ μοιραῖε, νέας δυστυχίας μπόρα...
'στὰ μοιραῖα μας τὰμπέλια τόση σταφυλῶν πληθώρα.
Καὶ ξεπέφτουν τὰ κρασιὰ,
κι' ἡ μοιραῖα ξεπεσοῦρα
φέρνει σ' ὅλους μας σκοτοῦρα
καὶ μιὰν ἀχρ' ἀπελπισιὰ.

Θεοτ.—Εἰς πῦρ ἀμέσως δάλλεται, καθὼς καθέννας ξέρει,
τὸ κλῆμα τὸ κατάξηρον, ὁποῦ καρπὸν δὲν φέρει,
μὰ κι' ὅποιο πολυστάφυλον καὶ πλούσιον δλαστάνει
ἀμέσως κόπτεται κι' αὐτὸ μ' ἐκεῖνο ποῦ δὲν κάνει.

Καθὼς βλέπετε τὸ πλῆθος τῶν μοιραίων σταφυλῶν
πρὸς ξερρίζωμα μοιραῖον ὁδηγεῖ τῶν ἀμπελῶν.
Κι' ἂν ξεπέφτουν τὰ κρασιὰ σας καὶ ξυνίζουν' στὰ θαρέλια,
δίχως πόνο καὶ' μιλιὰ
ξερριζώσετε τὰμπέλια,
κι' ἄλλη κάνετε δουλειὰ.

Εἰς τὸ κράτος τὸ μοιραῖον κι' ἄλλαις' βρίσκονται δουλειαί,
ξερριζώσετε τὰμπέλια μὲ χοροὺς καὶ μὲ διολιὰ...
κι' ἂν ξεπέσουν καὶ τὰ λάδια κόψετε καὶ τῆς ἐλθαίς,
καὶ ν' ἀφήσετε μονάχα τὴν δική μου τὴν Ἑλθαί,
ποῦ κατὰ μοιραῖον χρέος
πλειονοψηφεῖ μοιραῖως.

Φασ.— Ὡ δόξαις! ὦ κλέα!...
μ' ἄρέσεις, Ἑλθαί,
τοῦ Θρόνου στολή.

Ξερρώνει ντοῦρα:
τὰ ποῦρα τὰ ποῦρα
μ' ἄρέσουν πολὺ.

Ποῦρα μου Βασιλικά,
ποῦρα μου συμβολικά,
ποῦρα τώρα τὸ πρωῒ, ποῦρα γὰρ τὸ μεσημέρι,
καὶ τὸ βράδυ γὰρ τὸ μπρίτς, ποῦρα πρῶτης ἀπὸ χέρι.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τοῦ προφητὰν Ἀντὼ δόγματι τὸ Παλῆριον,
τὸ μεγαλύνον κι' ἐξυμνοῦν τοῦ σήμερον τὸν Κύριον,
ἀπὸ τῆς Πενταπόλεως τὸν ἀγαστὸν Νεκτάριον,
ποῦ διεύθυνει συνेतῶς κι' ἐμπρόνως τὴν Ριζάρειον.